

TAJNÁ SMĚRNICE " VELEHRAD "

Duben 1990 se stane nejčernějším dnem v historii našeho města a okresu, neřku-li celého Slovácka. A to je bezpochyby návštěvou "otce všech křesťanů", papeže Hanse Paula II, která bude provázena fanatickým šílením miliónohlavého davu náboženských zblblíků, jenž bude páchat neomluvitelné skutky primitivní magie a jiná nepopsatelná pompézní orákula. Kam se poděla naše neotřesitelná ateistická propaganda, proč nečelíme pochybným bludům středověkého tmářství s otevřeným hledím, s rudou vlajkou v ruce zbrcené mužným potem? Chceme snad vrhnout naši společnost o staletí dozadu?

Ne, nebudu lkát nad ztraceným štěstím a rozlitym mlékem. Neboť činy zdobí muže a ne bolestínské knourání zbabělých salátů. Musí se něco stát, něco ohromného, ba přímo ohromujícího, neopakovatelného, s dopadem odpovídajícím dopadu atomové bomby na Hirošimu, XX. sjezdu KSSS, epidemii lepry v Grónsku. Tento čin ve svých důsledcích musí znamenat zničující uragaán v oblasti instituce křesťanského náboženství a věrouky. Hádáš správně, milý čtenáři. Je to atentát. Na koho, to je snad od počátku zřejmé. A nemusíš mít obavu o nezdar akce, neboť se jí chopili bojovníci odhodlaní ke všemu. Jsou jimi moravští Arabové.

Zajisté jsi překvapen. Nedivím se. I já jsem byl touto zdánlivě absurdní skutečností zprvu zaskočen, ale pouze do té doby, než jsem si dal dohromady dvě a dvě. Nechtě však krátce vysvětlí historii Arabů na Moravě prof. dr. Imám al-Šahrí /občanské jméno samozřejmě nemůžeme uvést, neboť jako jeho přítel i on pracuje v hluboké ilegalitě/: "Arabové přicházejí do oblasti Hradištska v roce 863 na pozvání panovníka Rastislava. Ve starší historické literatuře se hovoří o tzv. Cyrilometodějské misi z oblasti Byzance. Nové výzkumy v oblasti dnešního Turecka však vrhají na danou problematiku nové světlo. Jak je z historie známo, arabský nápor na Byzanc byl zastaven po 8. století a hranicí se stalo pohoří Taurus. Ukázalo se však, že pronikání Arabů do nitra říše probíhalo i potom a to infiltrací. Jedna ze skupin pronikla až do oblasti dnešní Soluně a zde vytvořila poměrně početnou etnickou enklávu. A tak to byl ve skutečnosti arabský dialekt, na jehož základě vytvořil Kost- al- tin nový spisovný "staroslovanský jazyk". Také nové písmo : al- hlaholice je zcela jasně lokální variantou písma arabského se specifickými anomáliemi /psaní zleva doprava apod. Oba bratři pak na Moravě zaváděli muslimský ritus a jak je již dále historicky známo, intrikami německých kněží a papeže byl tento počín již v samém zárodku udušen. Ne však úplně. Arabské povědomí se dále drželo po generace právě zejména na Slovácku, byť ve formě již značně odlišné od mateřské oblasti. Naši Arabové bojovali v houfích žižkovských vojsk, na Bílé Hoře padli mezi posledními u letohrádku Hvězda, stáli u zrodu arabské jednoty bratrské, za sebeurčení bojovali v národním obrození. Je však ironií osudu, že jim nikdy nebyla přiznána zákonná práva, a to z toho důvodu, že oni sami zapomněli na ono zásadní slovo : "arabský, Arab". Teprve po těchto fenomenálních objevech musí být učiněno spravedlnosti zadost!"

Situace se však dnes vůbec nemění, úřady se tváří, jakoby tu žádný problém arabského obyvatelstva neexistoval - nanejvýš kolem problému chodí jako okolo horké kaše a navrhuji vystěhování všech Arabů do Libye. To je zjevný rasismus a zcela nesmyslné "řešení". Jaká by měla být kritéria pro určení, kdo z obyvatel je či není Arab. U 98% obyvatel by se našly arabské geny! A kdo by si měl tedy přivlastnit výsledky úspěšného rozvoje našeho okresu, než Arabové! A byli to právě oni, kteří si mezi prvními uvědo-

mili hrozící nebezpečí papežské návštěvy. Za dlouhou dobu historie se tolikrát přesvědčili o netolerantnosti křesťanské katolické církve /viz heretická hnutí/, že je nynější hrozící situace nemůže nechat klidnými. Asociace hradištských Arabů /zkrác. AHA/ proto přijala tajnou směrnici "Velehrad" /arab. Vel-ah-rád/.

Zásadní motiv jsem uvedl již na začátku. Je jím likvidace papeže. Pochybovači mohou namítnout, že jeden papež může být nahrazen novým, který bude v načatém díle pokračovat. Podívejme se však do historie. František Ferdinand d'Este byl zabit atentátníkem v Sarajevu, vypukla válka a Rakousko-Uhersko se pak rozložilo. Máme jedinečnou příležitost definitivně zlikvidovat instituci, která napomáhá udržovat lidstvo v pasívní rezignaci. Války a Vatikánem se bát nemusíme, těch pár švýcarských vojáků hladce zlikviduje dobře umístěná časovaná bomba.

Nyní k vlastnímu plánu atentátu. Má několik fází:

1. pasívní: potrvá do 19.4. Je spojena s mlčenlivým přezíráním rozhovorů, v nichž se objevuje slovo papež, lze individuálně i polemizovat či házet blátem pomluv. Součástí je i sabotáž dokončovacích prací na komunikaci ve Starém Městě - tedy zásobování pracovníků alkoholem apod.

2. poloaktivní: časově neomezená, spočívá ve vytváření chaotické dopravní situace /výměna dopravního značení, vytrhávání kolejnic, ničení asfaltového svršku vozovky .../ ~~vymáhání~~ vydávání dezorientujících letáků s demagogickými projevy pošeptanými "papež", kompromitující fotografické koláže s tématy: papež v nevěstinci, papež nekrofil, papež a Castro a další, vytváření anonymních pseudonáboženských skupin terorizujících obyvatelstvo pod záminkou posledního soudu, narušování televizních přenosů pornografickými šoty albánské výroby/ lze použít i portugalské reklamy na mýdlo/ a celá řada dalších akcí.

3. aktivní: 21.4.1990. Zvláštní komando bude sledovat celou cestu papeže z Prahy do Hradiště. Zasáhne pouze v případě vlastního obrožení nebo při kolizi aut na dálnici /dálniční varianta/. Pokud poletí letadlem, sestřelí ho jen v případě nehody papežova letadla. Vlastní atentát se musí uskutečnit před zraky tisíců věřících. Do vrtulníku přepravujícího papeže na Velehrad se skryje smělý muž, který papeže nad velehradským klášterem vykopne z vrtulníku. Nevyjde-li to, odpálí pumu na svém těle a tak zničí celý vrtulník. Nevyjde-li ani to, speciálně upravené letouny Blaník, Čmelák a Turbolet vrtulník sestřelí a zmasakrují shromážděné věřící na kaši. Ekonomicky je výhodnější varianta s použitím rakety dlouhého doletu s jadernou hlavicí /přínejhorším s chemickou bojovou látkou/, která tuto oblast lehce vymaže z mapy. /tato verze je ovšem podmíněna dodávkou rakety z Iráku/.

4. postaktivní: Teroristická jednotka pomocí trhavy Semtex vyhodí do povětří Vatikán. I zde se uvažuje o tzv. ekonomické verzi. Propaganda v této době bude již natolik úspěšná, že obyvatelstvo se samo zapojí do osvobozovacích akcí.

5. postaktivní: Účast ve volbách, vítězství ve volbách, zajištění práv Arabů i nearabů, povinná arabština do škol, vysušení Moravy, její zavezení pískem a uskutečnění velbloudí dopravy.

Plán, který jsem nastínil tě, milý čtenáři, zavazuje přísnou konspirativní mlčenlivostí, jejíž porušení se trestá přirozeně smrtí. Věřím, že i ty se stejnou radostí se zúčastníš na přípravách tohoto velkolepého činu, který posílí proletářský internacionalismus a věčný mír na naší planetě.

KAMIL MLÁDĚ

SMUTNÁ FAKTA LESNÍHO HOSPODAŘENÍ V CHŘÍBECH /A NEJEN TAM/

Už jsme toho tolik naslouchali o ochraně přírody, že se o tom nechce ani psát ani na to myslet. Ale nedá to, když jdete na nedělní výšlap a vidíte to rychlé tempo kácení stromů /svíští když chodíte na výšlapy pravidelně, takže si můžete udělat svůj osobní obrázek/ a to pomalé salesmannství s velký výtčiny řídkými nekvalitními dřevinami namísto původních listnáčů. Kácet se samozřejmě musí a odpovídající množství stejně kvalitních dřevin by se mělo vysazovat, ale to už znáte ze všech oblastí, do kterých vaikle nechvalná praktika komunistické strany. Řánu do hlavy dostanete tehdy, když jdete silnicí, kterou lemuji cedule "ochranné území" a za cedulami seji vyměcené a rozjezděné plochy se smutnými staletými pařesy dubů a buků. Tady napadá otázka, co se za těmi cedulami chrání? Ano, obyvatelé Buchlovic jistě uhodlí, že se píše o ochranném území Holý kopce, o místě kde kdysi fungovaly pravěké hradiště obrovských rozměrů a kde se dočasně dochovaly vážené druhy květeny a brouků. Těto ale nikomu z vlivných pánů z lesního závedu Buchlovic nic nřikalo a depesed smad ani neřiká. Svědčí o tom činy předešlých dvou nechvalně proslulých ředitelů, zvláště pak v této destruktivní činnosti vynikli soudruh Kunert známý svými i publikovanými chvalospěvy na socialistické zřizování a svými nezapomenutelnými výřky typu: "my jsme ta nová socialistická aristokracie" a jinými výlevy jeho iluži.

A kde by nezahl předloni vydanou knihu "Za kleboukem zelený úlepek", ve které tento "milovník" přírody a myslivosti barvitě popisuje vyvrážďování světe všeho druhu zejména v oblasti chřibských lesů a že jich povraždil za každou cenu mnoho, o tom vlastně svědčí tento škvár /kniha/. Ale to jsme odešli od Hpláhe kopce, který tu dnes seje do celého Slovácka jako dílo skásky komunistické starosti o přírodu a životní prostředí. Před několika lety padla za oběť neznatelným motorovým pilám a kapesním nomenklaturním aristokratům /ředeno slovy Kunerta/ část severní strany hradby krásných staletých buků, které se jako štíhlé varhany tyčily do celého viditelného kraje. Potom stačil jen silný vítr, který "sundal" jímání /se severu nyní stěvenou/ stánu buků a bylo po všem. Co nestačil vítr, dodělaly pily a sůstaly holiny a cedulami "ochranné území"! Původní sůstak pouze okleštěný vrchol Holého kopce, který každoročně na jara demolují stovky pvedených redinek, které přijedou pod kopec autemobílem a ženou se nahoru trhat a vyrývat sbytky rozkvetlých sněženek, které nám tu zanechale pravěké salednění.

Mezi tak dávno, kdy v rozhlasu zazněl hlas posledního ještě zánevního ředitel lesního závedu Buchlovic. Čekal jsem, že se dočím něco fungl nového, ale místo toho se z něj linuly fráse anebdy i podobné těm, co z úst vypouštěli jeho destruuující předchůdci, kteří se tak rádi vehementně ohvštali v okresním rozhlasu po drátě a na stránkách strašidelného plátku /ještě loni týdeníku OV KSČ a ONV Uh. Hradiště/ Slovácké Jiskry. Ne, nechci svalovat žádnou vinu na soudasného ředitele, věřím, že chytne správný vítr a rozhodně se rozleuší z předchozími praktikami jeho předchůdce. Bude to těžká práce jak na úseku kádrevám /nyní personálním/, tak i v přímé činnosti lesního závedu. Asi se všechno nepedafí, ale to co sůstale jako ehavná památka po komunistickém neznámoství /kilometry strategických asfaltových silnic na kdejakém kopeci a v kdejaké delině, mrtvé holiny vyrabovaných lesů, hrůzostrahně snásilněné potočky regulacemi a nemyslné meliorace mnoha luk, téměř neúředně pole vzniklá na lesních pastvinách a plochách na úkor kvalitních zastavených polích aj./, nám bude připomínat a upozorňovat nás na to, co dělat nemáme, co nesmíme a za žádnou cenu depustit a tote nás bude varovat, abychom nepřipustili ke slevu a rozhodování lidí starých zásad. A tímto dnes končím.

Amen.

Váš buchlovický dopisovatel Květos Krystýnek.

VĚROHODNOST BIBLE

20. března měl v Praze dvě přednášky americký univerzitní profesor Ben Hencson. Týkaly se tématu vrcholně zajímavého a pro nás ještě pořád tak trochu zavánějícího zakázaným ovocem. Hencson přednášel o věrohodnosti bible. Pokusím se vám milí čtenáři v dosti zprstředkované formě přiblížit názory, s nimiž pan profesor vystoupil. I když zdaleka ne se všemi souhlasím, předložím vám je bez jakýchkoli poznámek či kritiky. Přeberte si to, jak chcete.

Jestliže Biblii a zejména pak Nový zákon řadíme v rámci poušálního dělení jevů na záležitosti vědy a záležitosti víry do oblasti, která byla jmenována jako druhá a pro kterou máme též adjektivum "nevědecká", dopouštíme se tím velmi hrubého a také dosti nebezpečného omylu. A to hned ze dvou důvodů: 1/ zbavujeme se možnosti, aby nás pravda uložená v evangeliích plně zasáhla

2/ neodpovídá to ani té skutečnosti, že sama evangelia jsou nejen velmi věrohodnými dokumenty, ale sama jsou přesně dokumentována.

Evangelia, která vznikala někdy v letech 60 - 90 se zabývala zejména aktivním, veřejným působením Ježíše v posledních letech jeho života. A zde vyvstává hned několik otázek: Je Nový zákon, tak jak ho máme dnes k dispozici, skutečně soubor těch evangelií, která byla původně napsána? Byli pisatelé evangelií hodnověrnými svědky? Nedošlo během těch více než třiceti let od Ježíšovi smrti a napsání evangelií k zapomenutí některých faktů a vytvoření jiných? Měli vůbec pisatelé evangelií přístup k faktům? A měli-li k nim přístup, byla ta fakta skutečnými fakty? Jestliže byli hodnověrnými svědky, nemohlo se stát, že napsali úmyslně či neúmyslně lež? Na tyto otázky se budeme snažit naléztí uspokojivou odpověď.

Tedy: jsou dnešní evangelia to, co bylo původně napsáno? /Vždyť byla znovu a znovu přepisována a tudíž se tam musely vloudit chyby./ Ne zjištění pravdivosti historických textů se s úspěchem používá metoda tzv. bibliografického textu. Ta zkoumá především dva aspekty:

1/ Jak dlouhá doba dělí skutečnou událost a napsání originálu od nám nejstaršího dochovaného rukopisu /čím je rukopis mladší, tím více chyb lze předpokládat/

2/ množství zachovaných rukopisů /od různých autorů!/- čím je jich více,
tím blíže se pohybujeme pravdě

Jak je tomu v případě evangelií? Porovnáme-li časový odstup jejich s odstupem jiných děl antiky dojdeme k překvapivým závěrům: zatímco např. u Homérovy Illiady je časový interval mezi originálem a nejstarším rukopisem, který se dochoval 700-800 let a stejně je tomu téměř u všech antických děl /Platon, Aristoteles? ale i eba Caesar/, vlastní lidstvo rukopis evangelií, který byl napsán 25 let po originálu! Těch 25 let je v porovnání s ostatními, již uvedenými texty, časový úsek tak malý, že je vlastně zanedbatelný. Možnou námitkou vůči pravdivosti evangelií může být fakt, že dnes existuje snad už i několik tisíc variant jejich podání. Porovnáme-li si však tyto v maličkostech se lišící přepisy můžeme s klidným svědomím konstatovat, že téměř žádná chyba, která zde vznikla, nemá vliv na smysl celého textu a nezpůsobuje neshody ve vztahu k ostatním částem bible. Vezmeme-li tedy v potaz výsledky bibliografického testu, zjišťujeme, že se nám dochoval pravdivý přepis originálu.

Je však v evangeliích zapsáno to, co se skutečně stalo? Obecně řečeno, autoři evangelií napsali to, co se stalo za jejich života a čehož, jak tvrdí, byli očitými svědky. Zaměřme se proto trochu podrobněji na jednoho zlivých pisatele.

Autorem prvního evangelia je Matouš, jeden z učedníků Krista. Upozornuje nás, že byl očitým svědkem toho, co popisuje. Na Matoušovu důvěryhodnost usuzuje prof. Henson i z Matoušova původního povolání - výběrčí daní. A to jsou údajně lidé velmi pečliví, podezřívaví a důslední. Každý fakt si několikrát prověřují, neboť se domnívají, že je chce každý podvést.

Autorem druhého evangelia je Marek. Ten nebyl jedním z učedníků, ale jen jejich přítel, ~~Přítel~~ velmi blízko měl zejména k Petrovi. Traduje se dokonce myšlenk

že Marek byl Petrovým zapisovatelem. V tomto evangeliu je psáno, že jeho autor byl svědkem jen některých událostí. Autorem evangelia je Lukáš. Také nebyl z řad učedníků. Píše, že pozorně hovořil s lidmi, kteří vše viděli na vlastní oči. Lukáš byl původním zaměstnáním lékař a jako takový měl jistě smysl pro analýzu. Jeho evangelium však musíme brát jako zprostředkovanou zprávu. Autorem čtvrtého evangelia je Jan, nejbližší následovník Krista. Sám se dokonce označil za učeníku, kterého Ježíš nejvíce miloval /může o tom svědčit např. epizoda u poslední večeře Páně, kdy Jan klade svou hlavu na Ježíšovu hrud/. Janovo evangelium je velice osobní a není myslím třeba zvlášť zdůrazňovat, že i Jan se dovolává naší plné důvěry. Z této malé charakteristiky pisatelů evangelií tedy plyne, že měli přístup k faktům.

Byla však ta fakta skutečnými fakty? Nebylo pak při psaní něco pozměněno? Nedošlo v období ústního předávání /tedy těch třiceti, čtyřiceti let k nějakým nepřesnostem? A zde prof. Hnecson řekl rozhodně: "Ne!" a podepřel svůj verdikt pěti argumenty: 1/ rozhodně nemohlo dojít k vytvoření legendy neboť časový úsek byl příliš krátký na to, k čemu je zapotřebí nejméně jedné generace

2/ pisatelé měli absolutní úctu ke slovům Krista, takže by se neodvážili něco pozměnit

3/ v době Ježíšova působení jako učitele bylo běžnou praxí /rozšířenou od Židů/, že žák se učil slova svého učitele nazpaměť /viz citát: "Žák musí být jako dokonalá nádoba, z níž neunikne ani kapka."/. V této tradici jsou vychováni též autoři evangelií

4/ většina Ježíšových učení byla ve verších, tedy velice snadno zapamatovatelná. A i dnes, když si přeložíme řecké prepisy do hebrejštiny, získáme veršovou stavbu

5/ fakt, že evangelia se rozšířila velmi brzo, prakticky ještě v prvním století, svědčí o mimořádné aktivitě Kristových žáků, kteří takřka denně museli vysvětlovat jeho učení. Těžko se tedy mohlo stát, že by na něco zapomněli

Můžeme tedy konstatovat, že i přes období ústní tradice jsou zprávy předávány pravdivě.

Byli však pisatelé evangelií vůbec kompetentní k sepsání tak závažné knihy. Nepsali úmyslně či neúmyslně lež? To, že tomu tak není, si můžeme dokázat dvěma druhy argumentů:

-vnější argumenty: V oblasti historického a archeologického bádání dosud nedošlo k odhalení jediné skutečnosti, jež by byla v rozporu s Biblií. A jelikož se pisatelé Nového zákona usadili v samém srdci římského impéria, dochovali nám kromě náboženských též přemíru geografických, sociálních i ekonomických faktů. A jak již jsem jednou řekl, žádný z nich není v rozporu s historií. A dále: jak během ústní tradice, tak též v době po napsání evangelií žila ještě spousta očitých svědků celého Ježíšova života. A ti by určitě upozornili na případné nesrovnalosti v podáních Kristových učedníků. Evangelia mohla být též jen velmi těžko vymyšlena pro důslednost, s jakou jsou napsána, což by v případě, že by je tvořili čtyři lidé, bylo velmi nepravděpodobné.

-vnitřní argumenty: Evangelia nejsou jen pouhým zápisem faktů. V rovině obecných pravd jsou velmi přenosná, otevřená a dávají pocit skutečné pravdy. Pro tento závěr svědčí i to, že zde není vše popsáno "v růžových barvách." Je zde zachyceno např. i odvrácení Židů od Krista z důvodu nepochopení, jak mají požívat Kristovu krev a tělo. To je ale očividný neúspěch rané křesťanské víry. A přesto to tam napsáno je. Též sami autoři neskrývají před čtenáři slabosti své a Kristových učedníků /viz Petrovo trojnásobné zapření Krista/. Úmyslem pisatelů tedy nebylo jakýmsi způsobem zpopularizovat víru v Ježíše Krista, ale jen pravdivě pospat to, co se skutečně stalo.

Možnost, že by byla v evangeliích napsána zjevná lež, vyvracejí další životy učedníků. Vždyť všichni, kromě Jana, zemřeli násilnou smrtí /byli vařeni v oleji, ukřižováni hlavou dolů, pomezáni sírou a zapálení atd./ A to všechno jen proto, že nebyli ochotni odvolat své učení, tedy pravdu.

Protože něco viděli a něco slyšeli a to "něco" je tak významné, že to musí říct celému světu. A proto byli všichni ochotni obětovat svůj život. Jistě mi dáte za pravdu, že je něco jiného umírat pro zjevnou lež a nebo pro pravdu.

Z toho všeho, co jsme si zde krátce ilustrovali, vyplývá, že evangelia mají znaky pravdy tak velké a jednoznačné, že by jejich vytvoření byl daleko překvapivější než to, že Kristus žil. Evangelia jsou tedy pravdivá. I my máme možnost takto a skrze ně vstoupit do osobního vztahu s Kristem. Člověk je od Boha oddělen svými hříchy a svým "individualismem". Ježíš nás však svým údělem na kříži vykoupil. Poznání Jeho a jeho světa má cenu a my můžeme skrze víru pozvat Krista do našeho života.

Na závěr přednášky se profesor Hencson pomodlil.

V následující diskusi jsem mu za naše čtenáře položil dvě otázky: Jestliže jsou evangelia a s nimi tedy i celá křesťanská víra pravdivá, znamená to tedy, že ostatní náboženství jsou lživá?

A zde mi prof. Hencson /ostatně též věřící/ odpověděl, že tomu tak skutečně je, že se sice setkal s mnoha vážnými a věřícími budhisty a muslimy atd., ale to ještě neznamena, že mají pravdu. Ta je prý jen jediná - ta co je v Bibli. /Nebo-li jinak řečeno: kde dochází argumenty, nastupuje dogma?!

Další otázka se týkala rozkolů mezi křesťany samotnými a vzniku různých sekt, které si všechny říkají křesťanské. Jmenovitě jsem tím mínil zejména Svědky Jehovovy.

A prof. Hencson mne v tomto ohledu velmi potěšil. Svědkové Jehovovy je pr sekta založená na nepochopení Bible. A jelikož popírají posmrtný život a Ježíše neuznávají bohem, řekl prof. Hencson, že s křesťanstvím nemají nic společného.

Bez odpovědi zůstala má třetí otázka: jestliže je vztah a víra v Krista záležitost čistě osobní, není církev jako jednotící a organizující prvek, který ostatně křesťanství v dějinách víceméně zprofanoval, zbytečná? Prof. Hencson se omluvil časovou tísní a mile se s námi rozloučil. Amen.

Horst

POEZIE POD ČAROU PONORU

MADONA VELKOMĚSTA

/Pipin Krátký/

Hustou sítí televizních antén
prolétá
madona velkoměsta

nemá žádnou tvář
jen asfaltovou točnu
pro ranní autobusy

její smích prázdných popelnic
soupeří
s jekotem sirén

kdo zaslechne její srdce
se stonásobnou ozvěnou
spleti kanalizace

její duše je propletena dráty
sestavena
do krychle

každého sevře ve žhavém objetí
se syčivým zvukem
zavírajících se dveří metra

Je rozhodnuta nevydat
nikoho
ani za cenu vlastní kůže

Zabij ji!

***** S E K Y R N I K *****

Pánové, já jsem vám potkal pravého Brůna. Ani byste mi nevěřili, ale svědků nás bylo víc, kteří to mohou potvrdit. Stál u autobusů, u nosu mu visela nudle jako šrák veliká, stál tam s pitvěným obličejem a s hrbem na zádech, který mu visel jako andělská křídla do stran. Jeho malý spelucestující he stále napemínal a zasunoval mu vysunující se čelist dopředu. A protože to stále nešlo a čelist se vysunovala neustále, přilepil mu ji náplastí a bušil he místy pěstí do té hery říp na jeho zádech. Brůnova pitvěná tvář se skládala ze snědé kůže, silně vystřebených lícových kostí a prohlubněmi pod očima. Ale ta čelist, ta čelist !! Afina přes čelo mu vlála jako standarta prezidenta republiky a vše karnevala mohutná a výkonná optika na nose. Byl to pravý Brůna - vlkodlak, jakého jsem si vždycky představoval. Obložen do umaštěné sportovní bundy, seděl tam v autobuse jako malý úkrop a kul své restedivné plány, Brůna vypadal jako malý strašák, kterého mně v dětství ukasevával etec na první stránce Andersenových pohádek.

Jednou ráno se Brůna probudil, vylezl ze svého zavšiveného deupěte, sáhl v ruce sráčobné remadůry a u pletny resbitého šperheltu kšehnil saídami. Jeho stará družka ještě sahávala ve vedlejší místnosti, kde ji Brůna po ranní res- cvičce skelil minulý měsíc sekýrou a syn se již několik dnů pokoušel zachránit v hluboké studni, kde he etec Brůna svrhl dlouhou tyčí zpět do pitné vody. Blou- he to určitě nebude trvat a syn se utopí.

Brůna má vyemčenou ruku na seký, je to redilý sekáč, dřeverubec, který trénuje systematicky pod vedením trenéra F.C. Pan F.C. je sekýrnik s bohatou zkušeností z 50. let. Pankrác a Leopolder mu nejsou žádnou neznámou. Sám Brůna dlou- hou dobu ustavičně trénuje sekýrou do stromů v lese, seká haluze, ale takovou ránu, jakou skelil svou družku, říkal Brůna, takovou nedal ještě nikdy v životě. Sekýra do ní vjela jako vagon do tunelu. "Dobře vykonaná práce", unaveně si od- dychl Brůna a nalil si herké pelávky, kterou ještě před chvílí okřívala jeho nyní nebehá družka. Za poslední dobu se tréninkem brůnove těle stalo mršnějším k tomu, aby své umění mohl využít k veřejně prospěšné věci. Jako sekýrnický mistr se uchýlil i k lektorské činnosti a začal dělat začínajícím katanům vychovatele na internátu a rádce při prvních setnutých hlavách. Nikde Brůnu v jeho mistrovské technice nemohl překonat. V soutěži "O useknutou hlavu" získal 1. místo. V měsí- národním přeboru stínáčů získal heské druhé místo za jedním šineckem ze střed- ní Asie. Minulý týden stanul Brůna na nejvyšším stupni v jemenské soutěži "O zlatou sekýru All - Šáha Paši"/tato soutěž jest též přezdívaná "Stalinův pohár"/, kde triumfoval především v hedu sekýrou na živé pohybující se cíle. Figurantky dělaly dívky z T.J. Adem. V disciplíně hedem od pasu tak skelil 4 cíle, což bylo o dva lepší jako Čínan Ča - kan. V Jerevanu se stal nedávno Brůna deslevo miláč- kem sportovních faneušků, kteří he odnesli na plác na ramenu. V kruhu tisíců fandů a fanynek satančil Brůna "sekýráček" na přání všech. Metal kolem sebe ebuš- kem a hásel tepery od sekýr, přičemž zranil kolemšedící lidi.

Brůna se v těchto dnech dožívá krásných 38 let v plné své síle a sportovní činnosti. Spojené závedy sekýrnické k.p., Národní podnik Giletina a kolektiv spe- lupracevníků z oddělení stínání hlav srdečně jubilantovi blahopřejí a přejí mu plné síly a zdraví do jeho další záslužné práce.

Ke gratulaci se přidáváme i my.

/ Povídka je vybrána z knížky "Povídky z děravého kapsáře" od Květeše Krystýnka./

Originální ilustrace k povídce K. Krystýka "Šekyrník", jež je tisknuta na předchozí stránce.

SAZKA STORY

VSAD SE O DVA KLACKY, ŽE
TU LOKOMOTIVU NEPOSTAVÍŠ
NA PANAČKA !

KLIDNĚ.

BLBEČEK + NEUVĚDO-
MIL SI, ŽE JSOU NAD
NÍM DRÁTY !

END